

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Juliette Hyland

Katonadolog

Margaret McDonagh

Fehér köpeny, bő szoknya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Juliette Hyland, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A SZÍVHANG 698. eredeti címe: *Unlocking the Ex-Army Doc's Heart*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Szívhang 699. eredeti címe: *A Mother for the Italian's Twins*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 698–699. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-623-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Juliette Hyland
Katonadolog

1. FEJEZET

Dr. Rafe Bradstone megborzongott, amikor kiszállt a kisrepülőgépből. Gyorsan a szájára húzta a sálját, hogy védje magát a jeges szélről. Az egész teste libabőrös lett. A vastag kabát, melyet az utolsó pillanatban vásárolt Los Angelesben, alig melegítette. Hogyan bírják ezt az itteniek?

Amikor a reptér épületébe lépve beburkolta a meleg levegő, megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Elnézést! – Egy fekete, fürtös hajú nő nyomakodott el mellette.

– Bocsánat, nem akartam elállni a bejáratot.

De a nő nem is vett róla tudomást, hanem két gyerek felé szaladt, akik boldogan körbeugrálták, miközben az apjuk megölelte az anyukájukat. Rafe-nek összeszorult gyomra. Ilyen egy szerető család. Ezeknek a gyerekeknek nem kell harcolniuk az anyjuk figyelméért...

Megcsörrent a mobilja. Rá sem nézett a kijelzőre, úgy szólt bele:

– Helló, Carrie!

Ügynöke köszönés nélkül a tárgyra tért:

– Miért látom a közösségi médiában, hogy Alaszkában vagy?

Rafe lazán a falnak dőlt.

– Mert összefutottam néhány rajongóval. Szelfit akartak, én meg nem tudtam nemet mondani.

Rafe azért vállalta el a *Dr. Dave Show* című, egészséges életmódot népszerűsítő beszélgetőműsor vezetését, hogy hamarabb visszafizesse a diákhitelét. A nézők rajongása csak pluszmotivációt jelentett.

– Tudod jól, hogy nem erre gondoltam.

Hallani lehetett a telefonban, ahogy Carrie az asztalon dobol a körmével.

Rafe halkán nevetve azt mondta:

– Mondtam, hogy néhány hétig kisegítek egy kórházban Észak-Alaszkában.

– Azt hittem, viccelsz! – kiáltotta Carrie. – Te vagy Dave kedvenc helyettes műsorvezetője, és neked kellene vezetned a hálaadás napi különkiadást!

– Tudom – sóhajtotta Rafe.

Mindig elvállalta a hálaadás napi és karácsonyi műsorok vezetését, hogy elfelejtse: senkinek az asztalánál nincs hely a számára, de eddig még sosem vált be.

– Rafe! Figyelsz te rám? Ez komoly dolog.

Rafe kibámult az ablakon. A fákról jégcsapok lógtak, a parkoló kocsikra havat fújt a szél.

– Elsősorban orvos vagyok, Carrie. És különben is, tartozom ezzel Freson doktornak.

Jenn Freson beugrott helyette az anyja rémesen sikerült látogatása alatt, és nem kérdezett semmit. Rafe tartozott neki, és a tény, hogy Dave-nek szüksége lehet rá, nem elég ok arra, hogy megtagadja a nőtől a segítségét.

– Szeptember harmincadika van. Négy, de legfeljebb hat hétig leszek itt, vagyis még hálaadás előtt visszamegyek Los Angelesbe.

– Dave be akarja tölteni dr. Bloom helyét az évad végén, Rafe. A tiéd lehet a munka, de ahelyett, hogy harcolnál érte, te inkább lelépsz.

Rafe akarta ezt a munkát, de nem a pénzért vagy a hírnévért, hanem mert tudta, hogy ő a legalkalmasabb jelölt. Talán így elfelejthetné, amit az anyja mondott neki: hogy nem elég jó.

– Vannak más műsorvezetők is. Nekem most itt kell dolgoznom.

– Rafe... – Carrie élvesen beszívta a levegőt. – Akarod, hogy kiadjak egy sajtóközleményt? Nem fair, hogy a bulvársajtó téged vádol hűtlenséggel, amikor Vanessa csalt meg.

– Nem csalt meg – hazudta Rafe.

A színésznővel hat hónapja találkozott a *Dr. Dave* forgatásán. Sűrű időbeosztásuk miatt ugyan ritkán látták egymást, ő mégis azt hitte, minden rendben van köztük – ám közben Vanessának viszonya volt egy másik férfival. Vanessa telefonon szakított vele, miközben filmbeli partnerével

és egyben szeretőjével szórakozott.

Aztán a sajtóban megjelent egy fotó, amelyen Rafe a kocsijához kíséri az egyik női betegét, ettől az a látszat keletkezett, mintha ő lépett volna félre. Pedig ő mindig hűséges volt. *Mindig!* Vanessa tisztázhatta volna a dolgot a nyilvánosság előtt, Rafe többször próbálta is elérni ez ügyben, de sikertelenül.

– Az ügynököm emlékeztetni szokott: nincs olyan, hogy rossz sajtó.

Carrie csettintett a nyelvével.

– Így majd benne maradsz a hírekben. Dave-nek tetszeni fog.

– Akkor egy hónap múlva találkozunk – mondta Rafe.

Carrie sóhajtott.

– Egy hónap nagyon hosszú idő ebben a városban.

– Pedig csak harminc nap.

Amikor a vonal megszakadt, Rafe a fejét csóválta. A köszönés nem volt az ügynöke erőssége.

Rámosolygott egy molett, középkorú nőre, aki ragyogó arccal figyelte egy ideje.

– Dr. Bradstone, hát maga az! Imádom a *Dr. Dave Show*-t! Mindig magának kéne vezetnie, maga a legjobb! Még Dave-nél is jobb. Csinálhatok egy közös képet?

– Természetesen.

Rafe átkarolta a nőt, aki felemelte a mobilját, és kattintott.

– Köszönöm. Én Helen Henkle vagyok, ő pedig a férjem, Jack. – Egy feléjük közeledő, sovány férfi felé biccentett. – Mi visszük el Blue Ashbe.

Jack alig nézett Rafe-re, máris felhorkant:

– Normális cipő fog kelleni, ha meg akarja tartani a lábujjait.

Rafe lenézett a cipőjére, és megmozgatta a lábfejét.

– Los Angelesben nem igazán volt szükség meleg cipőre.

– Idefent viszont nagyon is. Biztos nem akarja azt mesélni az unokáinak, hogy inkább kockáztatott néhány lábujjat, mint hogy felvegyen egy normális csizmát.

Rafe-nek fájdalmasan összeszorult a gyomra, miközben felvette a táskáját, és követte a házaspárt kifelé. Mindegy, hány lábujja fagy le vagy marad meg, nem lesz semmilyen gyerek vagy unoka, akinek bármit is magyarázzon. A szülei katasztrofálisak voltak, és ő nem fogja továbbvinni ezt az örökséget.

Beültek Jack kisrepülőgépébe.

– Dr. A. már vár minket – mondta Jack. – Ha te meg a playboy doktor készen vagytok, indulhatunk.

Playboy... Nem azért kapta a jelzőt, mert igaz volt, hanem mert ez hozta a magazineladásokat és a kattintásokat.

– Nem mondanám, hogy az vagyok – védekezett.

– Hát persze. – Jacknek megrándult a szája sarka, és vetett egy oldalpillantást Rafe-re.

Megméretett, és könnyűnek találtatott. Már megint...

Igaz, tényleg pont úgy nézett ki, mint egy bizonyos playboy... még ha erről a sajtó nem is tudott. Külsőre Rafe az apja hasonmása volt, a jóképű táncosé, aki folyton a világot járta. Anyja biztos könyvelői állásának köszönhetően, hogy fedél volt a fejük fölött, de állandóak voltak a veszekedések. Ha a szülei nem az apja hűtlensége miatt szólalkoztak össze, akkor Rafe miatt. Az anyja azt kiabálta, hogy nincs egy perc nyugta, az apja meg azt, hogy ő soha nem akart gyereket – mindezt a sarokban ülő kis Rafe füle hallatára.

Az apja autóbalesetben halt meg a szeretőjével, néhány nappal Rafe hetedik születésnapja után. Az anyja később is állandóan emlékeztette rá, hogy pont úgy néz ki, mint az a gazember, akihez hozzáment. Néhány nappal a nyolcadik születésnapja előtt bekerült a gyámhivatal rendszerébe, és egészen a tizennyolcadik születésnapjáig nevelőcsaládoknál élt.

A hűtlenség tönkretette Rafe családját, és ő nem akarta megismételni ezt a hibát.

Amikor a távolban meglátott egy keskeny betoncsíkot, nagyokat pislogott.

– Ott fogunk leszállni?

Jack elvigyorodott.

– Ne aggódjon, doki, szálltam én már le rosszabb viszonyok között is.

Amikor a kerekek földet értek, és a gép megcsúszott, Rafe riadtan felkiáltott.

– Nem pont most kéne bemutatót tartanod – dorgálta Helen a férjét.

– Meg kell edzeni az új fiút – felelte Jack. – Ez nem az a vidék, ahová a bulvárlapok kedvencei járnak szokatlanul.

Jack odadobta a táskáját Rafe-nek, és megfordult, hogy üdvözölje az aszfalton álló fiatal nőt.

– A bulvárlapok nem arra vannak, hogy az igazságot írják meg, hanem hogy pénzt keressenek – mondta Rafe.

Az egyszemélyes üdvözlőbizottság szinte eltűnt a túlméretezett kabátban, narancssárga sálja pedig egész arcát eltakarta, kivéve rendkívüli szürke szemét, mely most Rafe-et vizsgálta.

– Fogadok, hogy fázik. – A nő intett neki, hogy kövesse az épületbe, amelyről Rafe feltételezte, hogy ez a kórház. – Üdvözöljük Blue Ashben – mondta odabent a nő. A kapucni alól vörös haj tűnt elő, ahogy felakasztotta a kabátját egy kampóra.

– Köszönöm.

Szeplők voltak az orrán, és Rafe élesen beszívta a levegőt, mert viszkettek az ujjai, hogy egyenként megérintse őket. És esküdni mert volna, hogy valahonnan ismeri ez a nőt... ami képtelenség, hisz egy árva lelket sem ismer erre felé.

Aztán hirtelen beugrott neki. Ez a sarkvidéki istennő tévénezők millióinak nappalijában volt vendég heti rendszerességgel.

– Maga Charlotte Greene!

– Charlotte Greene-t *játszottam*. – A mondat nem hangzott keserűen, csak rezignáltan. – Annie-nek hívnak.

– Értem.

Annie-t mindenki ismerte: ott volt az összes tinimagazinban, és még a *Vogue* címlapján is szerepelt, mielőtt még betöltötte volna a tizenhetet.

– Nem tudtam, hogy Alaszkában bujkál.

Annie keresztbe fonta a karját, és felszegte az állát.

– Nem bujkálok.

Rafe felvonta a szemöldökét. Jenn említette neki, hogy bár a kórház egyre bővül, kevesebb mint hatszáz embert szolgál ki. Furcsa hely a híres Annie Masters számára, hogy itt eressen gyökeret.

– Az anyja...

Annie összerezte.

– Nem nagyon tarjuk a kapcsolatot Carrie-vel – szakította félbe Rafe-et. – Úgyhogy nem tudok összehozni egy találkozót magának. És kétlem, hogy tévés orvosokat is képvisel.

– Ezek szerint nem kell bemutatkoznom – állapította meg Rafe.

Annie keresztbe fonta a karját, és feszülten mosolygott rá. Rafe is mosolygott, és a kezét nyújtotta.

– *A nővérem házán* nőttem fel. Gyerekkorom óta arról álmodom, hogy találkozom magával.

Forróság áradt szét benne, amikor Annie vizonozta a pillantását. Szürke szemében aranyló fény villant, amit a kamerák sohasem kaptak el.

– Örülök, hogy megismerhetem, dr. Bradstone – mondta Annie hűvösen.

Rafe vett egy nagy levegőt, és elnézett Annie mellett a kórház hátsó részébe. Hol van a doktor? Miért nem ő fogadja, hanem egy valamikori sorozatszárócska, aki a jelek szerint recepcióként dolgozik ezen az isten háta mögötti helyen?

– Dr. A. beteggel van?

– Dr. Masters – felelte Annie. – Csak a pácienseim hívnak dr. A.-nak.

Rafe-et fejbe kólintotta a válasz.

– Dr. Annie Masters vagyok – tette hozzá Annie, és felszegte az állát.

– Dr. Freson nem is mondta, hogy...

Annie halkán nevetett.

– Hát, Jenn-nek elég gonosz a humorérzéke.

– Nekünk mennünk kell – szólalt meg Helen zavartan. – Annie, ha kell még valami, akkor szólj.

Valószínűleg már csak néhány hétig tudunk gond nélkül repülni.

– Egy pillanat... – mondta Rafe. – Hogy érti, hogy csak néhány hétig?

– Itt korán kezdődik a tél. Ha november harmadik hetéig nem jut ki innen, akkor lehet, hogy március közepéig kénytelen lesz itt maradni, dr. Bradstone.

Annie Masters a recepciós pultnak támaszkodott, és gunyorosan mosolygott.

Rafe-nek kattogott az agya. Nem maradhat itt egész télen! Ha kihagyja a *Dr. Dave* hálaadás napi és karácsonyi adását, azzal megszegi a szerződését.

– November utolsó hetében vissza kell mennem Los Angelesbe.

– Az még valószínűleg bele fog férni – bólintott Annie. – A kemény tél csak utána várható.

– Aztán vállat vont. – De ha emiatt aggódik, nem kell maradnia, Jenn visszajön, még mielőtt beköszönt az igazi tél.

– És ha nem?

– Négy telet végigcsináltam egyedül. Hozzászoktam, hogy tartom a frontot.

– Egyedül?

Amikor Annie ismét megvonta a vállát, Rafe szúrást érzett a szívében. Úgy tűnik, neki is állandó kísértője a magány. De vajon hogy juthatott idáig egy gyereksztár?

Annie egy ajtóra mutatott.

– Ha marad, a lakása arra van.

Azzal megfordult, és átment az ajtón. Nyitva hagyta maga után, de nem várta meg Rafe-et. Ez kihívás, gondolta a férfi. Teszt. Annie arra számít, hogy a Los Angeles-i tévés doki elhúzza a csíkot.

De Rafe-et keményebb fából faragták. Feljebb csúsztatta a vállán a táskája pántját, és követte.

Annie elsétált a vizsgálószobák mellett a lakásokba vezető lépcsőhöz. Tudta, hogy dr. Bradstone követni fogja. Ahhoz túl beképzelt, hogy megfutamodjon, még ha nem is az Északi-sarkvidékre való. A kabátja és a cipője alig nyújtott védelmet a hideg ellen. Jövő hónap végére már veszélyes lesz néhány percnél tovább a szabadban lenni megfelelő ruházat nélkül.

De amikor Rafe kiszállt a repülőgépből, Annie-t elöntötte a forróság, a szíve gyorsabban vert. Meg kell hagyni, dr. Bradstone rendkívül vonzó jelenség.

Erre a hétre jóval többen foglaltak időpontot a kórházban, mint az utóbbi két hónapban összesen. Mindenki a népszerű dr. Bradstone-t akarta látni.

Blue Ash lakossága robbanásszerűen megnőtt, amióta a Rickon Olajtársaság telephelyet nyitott a város mellett, a kórháznak már két orvosra volt szüksége a páciensek ellátásához. És nem volt könnyű olyat találni, aki hajlandó szinte teljes sötétségben és mínusz húsz fok alatti hőmérsékleten áttelelni. A legutóbbi kolléga cserben hagyta, és gyorsan közeledett a tél.

Ezért mondott igent, amikor régi barátnője, Jenn felajánlotta, hogy beugrik mellé. De mi lesz, ha Jenn-nek azután is L. A.-ben kell maradnia, miután elvitte apját az idősek otthonába, Rafe pedig hazarepült? Nem egy leányálom egyedüli orvosként tartani a frontot egész télen.

Felment a lépcsőn, megállt a lakás ajtaja előtt, vett egy mély lélegzetet, és megfordult.

– Sajnálom – mondta Rafe, aki pár fokkal alatta állt. – Nem volt fair azt gondolnom, hogy nem maga az orvos. Alig várom, hogy együtt dolgozhassak magával, dr. Masters.

Annie bólintott, aztán lenyelte a büszkeségét, és kezet nyújtott Rafe-nek.

– Akkor kezdjük újra, jó?

– Igen – felelte Rafe. – De kérdezhetek valamit?

– Természetesen.

Annie belépett a lakásba, és intett Rafe-nek, hogy kövesse.

– Miért fázom még mindig? Érzem, hogy meleg van, de mintha a testem nem akarna átmelegedni.

– A déliek olyan puhányok! – Annie kuncogott. – Azért, mert vizes a lába, és a teste többi része próbálja ezt ellensúlyozni.

Rafe halkán felnevetett.

– Kalifornia azért nem számít annyira délnek.

Telt baritonja betöltötte a szobát. Annie gerincén végigfutott a borzongás, és száguldott a vér

az ereiben.

– Ami az alaszakai határtól délre van, az délnek számít – vonta meg a vállát.

Hogyan fog koncentrálni, ha ilyen jóképű pasi van a közelben? Rafe elképesztő, Blake óta nem találkozott ilyen vonzó férfival.

Bár a vőlegénye néhány éve meghalt, néhány holmiját megtartotta. Az első két Blue Ash-i télen az ő pulóvereit és gyapjúzoknijait viselte, bár mindegyik több számmal nagyobb volt a méreténél. Tavaly télen is elővette a ruhákat, de nem vette fel őket. Talán itt az ideje, hogy kipakolja a fiókokat...

– Annie?

A nő hátralépett, hogy nagyobb legyen köztük a távolság.

– Bocsánat, mit mondott?

– Csak azt kérdeztem, hogy nem kaliforniai-e maga is.

– De, az vagyok. – Annie a lábára mutatott. – Három télen át hallgattam a helyiektől, hányféleképpen veszíthetem el a lábujjaimat, de nekem is kötelességem figyelmeztetni, hogy...

– Tudom: a cipőm nem az itteni télre való. Már szóltak. Szóval három tél múlva én is rendes alaszakai leszek, ha szerzek megfelelő lábbelit?

– Máris közénk akar tartozni?

– Letehetem valahová a holmimat, vagy itt alszom a konyhában? – Rafe zavartan felnevetett. – Régen aludtam már padlón, de kibírom.

Annie intett neki, hogy kövesse a vendégszobába.

– Szeret kempingezni?

– Nem – felelte Rafe feszülten, és a táskájában kotorászott.

– Akkor miért aludt a padlón?

– Nem mindig volt ágyam.

Hogyhogy nem volt ágya? Annie-nek ott volt a kérdés a nyelve hegyén, de lenyelte.

Rafe előhúzott egy pár zoknit, amit Annie összevont szemöldökkel bámult.

– Ön az Északi-sarkvidéken van, dr. Bradstone. El fogja veszíteni a lábujjait, ha ilyenben jár. – Benyúlt a szekrénybe, és odadobta Rafe-nek Blake egyik vastag gyapjúzokniját. – Tessék.

A férfi felvette és felsóhajtott – pont úgy, ahogy Blake is tette mindig. Annie-nek elszorult a szíve, amikor Rafe Blake csizmáját is felhúzta a lábára.

Megszólalt a csengő.

– Dr. A.! Jöjjön!

Ordítás visszhangzott a folyosón, miközben Annie a kórház bejárata felé rohant, Rafe szorosan a nyomában.

A tinédzser Danny Mills tekintete Rafe-re ugrott, aztán Annie-n állapodott meg.

– A takarmányhordókat mozgattam, és az egyik felborult. Én nem is...

– Ki sérült meg, és hol?

Danny ajka megremegett.

– Mac nagypapa. Megpróbálta elkapni a hordót, de a lábára esett. Vérzik... nagyon. Jeremiah hozza be.

Mielőtt Annie bármit is mondhatott volna, Rafe az ajtóhoz rohant – kabát nélkül.

– Nem jó ötlet... – Danny hangjában némi csodálat rezgett, amikor az ajtó becsapódott Rafe mögött.

Annie felsóhajtott. Ez pontosan az a fajta könnyelműsködés, amit egy tévés orvostól kinéz az ember, mindamellet elismerést keltett benne Rafe elkötelezettsége.

– Vidd őket a hármasba, Danny. Én hozom, ami kellhet.

Újabb fájdalmas ordítás hallatszott, miközben Annie előkészítette a varróeszközöket.

– Annie! – kiáltotta Rafe.

A nő rohant is a hármás vizsgálóba.

Mac arca falfehér volt, a bokájától majdnem a térdéig mély vágás húzódott.

– Mennyi ebből az alvadt vér? – Annie átfurakodott Danny és Jeremiah mellett, felakasztotta a vérkonzervet egy kampóra, és Rafe mellé állt.

- A nagy része... De a térde még mindig vérzik – felelte Rafe.
- Az mit jelent? – kérdezte Danny aggódalmasan.
- Azt, hogy szükségem van dr. A. segítségére – biccentett neki Rafe. – El tudsz menni Jeremiah-val a nagymamádért?
- Mindjárt visszajövünk – mondta Danny, és kisiettek a testvérével.
- Annie gyors mosolyt küldött Rafe felé. Ezt ügyesen csinálta: nemcsak egyszerűen kiküldte a fiúkat, hanem feladatot is adott neki.
- Ki kell tisztítanunk a sebet, Mac, hogy jobban meg tudjuk nézni dr. Bradstone-nal. Átvisszük a műtőbe, mert össze kell varrni, és ott jobb a fény.
- Biztos? Nem lesz elég egy gipsz? – kérdezte Mac eltorzult arccal.
- Az jó, hogy viccel – kacintott rá Rafe, aztán Annie felé fordult. – Melyiket csináljam: tisztítás vagy varrás?
- Mac megragadta Annie kezét.
- Maradj itt velem!
- Úgy tűnik, varrás lesz belőle. – Annie rámosolygott Macre, aztán Rafe-re nézett. – A varróeszközök elő vannak készítve a műtőben. Utolsó előtti ajtó jobbra.
- Rafe bólintott és kiment.

2. FEJEZET

Annie szeme tágra nyílt, amikor betolta Macet a kis műtőbe, és meglátta Rafe szerelését.

– Ez ám a ruha, doki! – nevetett az öregember.

A mosdóban Rafe talált egy virágmintás műtősruhát. A nadrág illett rá derékban, a szára viszont túl rövid volt, a felsők pedig mind szűkek lettek volna rá, így felül csak egy fehér pólót viselt, ami nem sokat hagyott a képzeletre.

Rafe összepréselte az ajkát, miközben Annie tekintete végigvándorolt rajta. Most egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy menő tévés doki. Végül Annie a szemébe nézett, az ajka megrezzent, aztán az ajtó felé indult.

– Három perce adtam be a helyi érzéstelenítőt. Megyek, újra megmosakszom.

Rázta a vállát a nevetés, miközben kimenekült. Mac is nevetett, még mindig.

– Ezek szerint hat az érzéstelenítő – jegyezte meg Rafe.

Mac bólintott, de kerülte a tekintetét.

– Szóljon, ha fáj. Eltart egy darabig, mire összevarrom, és nem akarom, hogy szenvedjen.

Később Mac ránézett.

– Olyan zavarban vagyok! Amikor dr. A. beadta az injekciót – itt elpirult –, pokolian égetett, én pedig rákiabáltam.

– A lidokain nagyon tud égetni – nyugtatta meg Rafe, aztán hozzálátott a varráshoz. – Szerintem dr. A. nem fog haragudni magára.

– Persze hogy nem – lépett be Annie mosolyogva. – Hallottam én katonáktól olyan káromkodásokat, hogy te is belepirulnál, Mac. Nem haragudtam rájuk, és rád sem haragszom. De éjszakára itt kell maradnod megfigyelésre.

Az öreg a homlokát ráncolta.

– Nem mintha bánnám, hogy veled töltöm az éjszakát, doki, de a saját ágyam kényelmesebb.

– Mac, te most flörtölsz velem? – Annie úgy tett, mintha illegetné magát. – Mit szólna ehhez Molly?

– Hogy dr. A.-nál jobbat keresve sem találhatnék, de ha megpróbálom, akkor lepuffant.

– Mindjárt elolvadok! – nevetett Annie. – Mesélj inkább a legújabb dédunokádról.

Mosolyogva hallgatta, ahogy az öreg a családjáról beszél, mely a szavaiból ítélve jó lármás és zűrzavaros lehetett, és Rafe-nek elszorult a szíve. Mennyire szeretett volna egy ilyen családba tartozni...

Mikor végzett a varrással, Annie így szólt az öreghez:

– Elég sok vért vesztettél, és néhány hétig érzékeny lesz a seb. Elviszünk a szobádba, és adunk valamit, ami segít elaludni.

Mac végignézett a varraton.

– Szép kis heg lesz.

– Én igyekeztem, de mindenképp marad nyoma. De ha begyógyult, plasztikai sebészettel...

Mac leintette.

– Nem aggódom a szépségem miatt, doki. Büszke leszek erre a hegre. Csak ki kell találnom valami jobb sztorit, mint hogy megtámadott egy takarmányhordó.

Rafe nevetett. Aztán bevitték Macet a betegszobába, és kapott egy adag nyugtatót.

– Hol kezelt katonákat? – kérdezte Rafe a doktornőtől, amikor Mac hortyogni kezdett.

– A hadseregben. – Annie intett neki, hogy kövesse.

– Komolyan kérdeztem, dr. Masters.

– Nem viccből mondtam. Négy évet szolgáltam a seregben, utána mentem az orvosi egyetemre, dr. Bradstone.

– Szanitéc? Ez igen!

Annie röviden rámosolygott.

– Köszönöm. – Az ajkába harapott. – Maga remek munkát végzett Mac lábán.

– Hogyan lesz egy tévéstárból szanitéc? – Rafe a térelválasztó mögé lépett, és gyorsan felvette a farmerját. – De tényleg! – mondta, amikor kilépett mögüle.

Annie megvonta a vállát.

– Úgy, hogy belép a seregbe. Jöjjön, megmutatom, hol van a mosógép.

Rafe többet akart tudni, de látta, hogy Annie válla megfeszül, ezért inkább lenyelte a kérdéseit.

Megjátszott komorsággal pillantott a mosógépre.

– Várjunk csak... dr. Freson azt mondta, itt mosni fognak rám.

– Kamuzott, hogy vonzóbbá tegye a sarkvidéki életet. – Annie szeme vidáman csillogott. –

Kénytelen lesz maga mosni a bordázott alsógatyáit.

Rafe drámai mozdulattal a homlokára szorította a kezét.

– Kiskorom óta nem hordtam olyat. Az utolsókon Batman vagy Superman volt.

Annie odadobott neki egy csomag mosószert.

– Szerette a képregényeket?

Rafe betette a mosógépbe a műtősruháját, aztán ránézett.

– *Imádtam*. A szuperhősök segítenek az embereken.

Annie összefont karral a szárítógépnek támaszkodott.

– Ezért lett orvos? Hogy segítsen az embereken?

Rafe összerezte.

– Nem, bár az jobban hangzana. Én... nevelőszülőknél nőttem fel.

És soha nem kapta meg a figyelmet, amire vágyott, és amire szüksége lett volna. Talán minden másképp alakul, ha az első családnál maradhatott volna, mert Emma, a nevelőanyja törődött vele. De őt is elveszítette, és a halála után teljesen magába zárkózott.

– Gyerekkorom nagy részében haragudtam a világra. Több nevelőotthonból ki is dobtak, mert nehéz eset voltam. Aztán volt egy nevelőanyám, aki rajongott az orvosokért.

Feszengve masszírozta a tarkóját. Miért meséli el mindezt?

– Egyszer azt mondtam neki, hogy én is orvos leszek. Hogy én leszek a legjobb. Nevetett, és azt mondta, előbb fogok börtönben kikötni, mint hogy hasznos tagja legyek a társadalomnak, nemhogy orvos.

Annie élesen beszívta a levegőt.

– Elég aljas dolog ilyet mondani... ráadásul egy gyereknek.

– Igen, de nekem szívességet tett vele. Minden este tanultam, hogy bebizonyítsam, mekkorát tévedett. De amikor kaptam egy ösztöndíjat, nem volt annyira lenyűgözve, mint ahogy reméltem.

Annie megpaskolta a karját, és elmosolyodott.

– Hát, én viszont nagyon is elismerésre méltónak találom.

Rafe-nek jólesett az érintés, és érezte, hogy ezek nem csak üres szavak.

– Sok képregényt olvasott a forgatásokon?

Rafe a szárítógép szélébe kapaszkodott, hogy ne viszonozza az érintést. Valami vonzotta Annieben; emlékeztetnie kellett magát, hogy ez csak ideiglenes munka.

Annie most leeresztette a vállát, magára fonta a karját, úgy látszott, bezárkózik.

– Nem, ott nem. – Tekintete az ablakra siklott, és az arcán fájdalom suhant át. – De a seregben igen. Blake szerette őket... – Behunyta a szemét. – Az anyukája mindig küldött neki, ő meg felolvasta a társaságnak. Minden szereplőnek hülye hangokat talált ki. Rengeteget nevtünk, mindig alig vártuk, hogy érkezzen az újabb csomag. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: – Nekem is folyamatosan küldte őket az anyukája, miután... – Ajkába harapott, és szomorúan mosolygott. – A képregényekben mindig a jó nyer. Bárcsak az életben is így lenne!

– Igen, az jó lenne.

Egy pillanatra Rafe azon tűnődött, mi lenne, ha átölelné Annie-t. Vigasztalásra van szüksége... Csak hát alig ismeri.

Aztán Annie az ajtóhoz lépett, és megfogta a kilincset.

– Érezze magát otthon! Elintézem a papírmunkát, aztán megnézem Macet.
Azzal kimenekült.

Rafe kinézett az ablakon a hófúvásra, és nyelt egyet. Jó lesz, ha Jenn mielőbb visszajön. Mert itt a hó és a hideg lesz a legkisebb gondja...

– Miért titkoltad el dr. Bradstone elől, ki vagyok? – Annie szoros lófarkba kötötte göndör haját, miközben Jenn-nel beszélt telefonon.

– Én nem Charlotte Greene-t látom benned.

Annie a szemét forgatta. Jenn nyilván nem, Rafe viszont igen, és utálta, hogy ez ennyire zavarja.

– Egyébként tegnap felhívott – mondta Jenn.

– Elújságolta, hogy találkozott Charlotte Greene-nel?

– Nem. Panaszkodott a hideg miatt, és elmondta, milyen figyelemre méltó vagy.

Figyelemre méltó? Ez jólesett Annie-nek... túlságosan is. Tudta, hogy Rafe csodálatos orvos, és bámulatosan könnyen el lehetett vele beszélgetni, ráadásul pokoli vonzó, de neki itt csak az orvosi képességeire van szüksége.

– Annie? – Jenn hangja feszültnek tűnt. – Ott vagy még?

– Igen.

Az erőltetetten vidám hang elárulta Annie-t, Jenn rögtön le is csapott rá.

– Mi a baj?

Annie lerogyott az ágyára, és a plafont bámulta.

– Semmi. Rafe remek orvos, és...

Összeszorult a torka. Nem ismeri Rafe-et, de meg akarja ismerni – és ez megrémítette.

– Jól néz ki – fejezte be a mondatot Jenn.

Igen, de többről van szó. Szinte biztos volt benne, hogy Rafe tegnap meg akarta ölelni, és ő Blake halála óta most először szerette volna, ha megtörténik. Érezni akarta a teste melegét, azt, hogy röpke időre nincs egyedül. De félelmében elmenekült.

– Igen... ahogy azt minden rajongója tudja. De ennyi. Csak néhány hétig lesz itt.

– Vagyis tökéletes alap egy viszonyhoz.

– *Viszony?* – Annie-nek tátva maradt szája.

Jenn kuncogása átragadt rá.

– Miért ne? Ő is dögös, te is dögös vagy. – Jenn ismét kuncogott, aztán komoly lett a hangja. – Aggódom érted. Azóta egyedül vagy, amióta...

Blake halála óta.

– Adj neki egy esélyt, Annie. Fogadok, hogy nagyon ügyesen bánik a kezével!

Annie a mobiltelefonját bámulta, aztán kinézett az ablakon. Rafe kint állt, *megint* kabát nélkül.

– Most leteszem, dr. Freson.

Jenn még mindig nevetgélt, amikor Annie bontotta vonalat.

Sietve felvette a kabátját, és átrohant a kórházon. Ahogy feltépte a bejárati ajtót, majdnem Rafe karjába szaladt. Gyorsan behúzta az épületbe.

– Mit csinál?

Kényszerítette magát, hogy hátralépjön; utálta a vágyat, amely mintha égette volna a bőrét.

– Próbálok csinálni egy jó képet a hegyekről, hogy fel tudjam tölteni a közösségi médiára. Olyan gyönyörűek ezek a hegyek!

Annie a szemét forgatta, és megragadta Rafe hideg kezét.

– Már majdnem lefagytak az ujjai!

Rafe nyelt egyet, amikor Annie puha keze durván megdörzsölte fájó ujjait. Nem akart ilyen sokáig kint lenni, és nem számított rá, hogy ilyen gyorsan a csontjáig hatol a hideg. Mintha túvel szurkálták volna az ujjait, ahogy kezdett helyreállni a vérkeringése.

Éjjel sokáig feküdt álmatlanul, felidézte a beszélgetésüket Annie-vel, és bánta, hogy nem ölelte meg. Pedig butaság, hiszen alig ismeri. Mégsem tudta kivenni a fejéből az elszalasztott lehetőséget.

– Már újra érzem őket.

Rögtön megbánta a szavait, amikor Annie elengedte a kezét.

– Ez nem egy tévéműsor forgatása, Rafe.

A férfinak pittyegett a telefonja: a rajongók máris reagáltak a posztjára.

– Tudom, Annie.

– Biztos? Akkor legközelebb vegyen fel kabátot és csizmát, ha mindenáron képeket akar posztolni a sarkvidékről. Hacsak nem azt akarja bemutatni, milyen a fagyhalál.

Annie sarkon fordult, de Rafe megállította.

– Annie? – Benyúlt a zsebébe nyúlt, és lenémította a telefonját. – Köszönöm, hogy utánam jött. Többet nem megyek ki kabát nélkül. Megígérem.

Annie bólintott, aztán futólag rámosolygott. Ahogy telt ajka megmozdult, Rafe hátán végigfutott a hideg. Tökéletes ez a nő... de nem neki való. Ez csak ideiglenes munka, és pár hét múlva elutazik.

Mégis, ijesztő volt, mennyire vágyik az ölelésére.

Annie-nek bizsergett a bőre, miközben a kórház hátsó részébe menekült. Csak rövid ideig akarta melegíteni Rafe ujjait, de ha a férfi nem szól, hogy újra érzi őket, tovább fogta volna a kezét.

Egyszerűen csak magányos. A vágy pedig nem azonos a szerelemmel.

Fájdalmasan összeszorult a szíve, ahogy leült az asztalához. *Szerelem*. Egyetlen esélye volt a szerelemre, borzasztó rövid ideig.

Azóta volt néhány randevúja, de mind katasztrofálisan sikerült. A férfiakat csak a tévés múltja érdekelte, s miután a legutóbbi randipartnerre megpróbálta eladni a róluk készült fotókat egy bulvárlapnak, Annie felhagyott a társkereséssel.

A kiképzőtáborban Blake volt az egyetlen, aki belátott a hollywoodi álarc mögé. Nem volt könnyű barátokat szereznie: mindenki puhánynak tartotta, vagy azt gondolta, csak azért lépett be a seregbe, hogy írjanak róla.

Blake-vel olyan elválaszthatatlanok lettek, amennyire ez a hadseregben lehetséges. És annak a napnak az előestéjén, amikor Blake-nek vissza kellett mennie Irakba, még Németországban megkérte a kezét. Annie még egy hete sem viselte az eljegyzési gyűrűt, amikor...

Nem tudta volna megmondani, mióta merenghetett a múlton, amikor egyszer csak enyhén mentolos arcszeszillat csapta meg az orrát: Rafe a válla fölé hajolt, hogy elvegyen egy betegaktát.

– Jól van? – kérdezte félrebillentett fejjel.

– Szuperül.

Rafe a falnak dőlt, és megmozgatta az ujjait.

– Sajnálom, hogy megijesztettem.

– Bocsánat, hogy úgy leszidtam. Végül is a maga ujjai – nevetett Annie.

– Most jött be Mac felesége. Mondtam neki, hogy hazaviheti a férjét, jövő hét végén kell visszajönnie varratszedésre. Mac tett egy szemtelen megjegyzést, hogy mit fog csinálni vele, ha hazamegy.

– Szerencsére Molly kordában tudja tartani. Több mint a fél életüket szerelemben élték le.

– Dr. Masters ilyen romantikus lélek? – Rafe megkocogtatta Annie vállát a mappával.

– Gondolja, hogy az vagyok? És maga?

Rafe felnézett Mac aktájából.

– A szerelem nem tart sokáig, akkor meg minek foglalkozzon az ember a romantikával?

– Ez szomorú.

– Amit szerelemnek nevezünk, az csak annyit jelent, hogy az agy noradrenalint és dopamint termel – vont a vállát Rafe.

Annie arcán olyan kifejezés jelent meg, amit nem tudott értelmezni.

– Nem, az a vágy és a vonzalom. A szerelem sokkal több.

– Akkor mi a szerelem? – Rafe az asztalnak támaszkodott.

– Maga az élet. Mosolyok, vitatkozások, feszültség, öröm... – Annie összeszorította az ajkát. – És fájdalom.

Az utolsót Rafe ismerte, de mielőtt szólhatott volna, Annie folytatta:

– Annak az ígérete, hogy soha nem leszünk egyedül, bármennyire távol is vagyunk egymástól. Egy ember, aki harcol *értünk és velünk*. Aki mindig minket fog választani. Szóval a szerelem a minden.

– Ez gyönyörű elgondolás – mondta Rafe, és a szíve vadul kalapált.

– De maga nem hisz benne.

– Szeretném, ha igaz lenne... – Bár a bensője fájdalmasan összeszorult, Rafe elmosolyodott. – Nagyon mély beszélgetést folytatunk itt reggel tíz óra előtt, dr. Masters.

Annie halkán megütögette a betegakták kupacát.

– Pedig lesz munka bőven. Szerintem a legtöbb nő a városban azt szeretné, ha megvizsgálná.

– Annie...

Megszólalt a csengő, és Annie az ajtóhoz ment.

– Enyém Mrs. Anderson, magáé Mrs. Hillard.

– Kicsit magas a vérnyomása, Mrs. Hillard.

– Igazán? – Az asszony megérintette az orvos karját, és előrehajolt. – És minek fog öltözni az őszi karneválon?

Rafe kedvesen megsimogatta Mrs. Hillard ráncos kezét, és komoly hangon kérdezte:

– Gyakran fordul elő magas vérnyomás a családjában?

– Nem tudom. A karneválon... mi szeretne lenni?

Rafe megdörzsölte az arcát, próbált türelmes maradni.

– Nem tudok semmit a karneválról, de szívesen beszélgetek róla, miután beszéltünk a vérnyomásáról. A magas vérnyomás növeli a szívroham, a szívelégtelenség, a szervi elégtelenség és a stroke kockázatát. Ez komoly dolog.

Mrs. Hillard rámosolygott.

– Én nem aggódom.

Rafe karba tette a kezét.

– Mrs. Hillard, ez komoly dolog.

– Jövő nyáron leszek nyolcvan. – Mrs. Hillard szemében könny csillant. – Két éve meghalt az én Thomasom, dr. Bradstone. Ő volt a mindenem. Most már elleszek, amíg a Teremtő magához nem szólít.

Rafe összeszorította az ajkát, és mással próbálkozott.

– Mi ez a karnevál?

Mrs. Hillardnak felderült az arca.

– Az egész város részt vesz benne. Vannak mindenféle játékok, sok enivaló – és ott a táncverseny!

– Táncverseny?

– Pár éve indult. Már nem emlékszem, miért, de mindenki jelmezt viselt, és a győztes kapott valami buta trófeát. Jó mulatság, és az összegyűjtött pénzt minden évben a könyvtár kapja. Ez a kedvenc időszakom.

Rafe felvonta a szemöldökét.

– Ha megígérem, hogy megteszem a karneválon, amit csak akar, akkor hajlandó néhány hétig betartani a diétát és a mozgástervet? És ha ettől nem csökken a vérnyomása, akkor gyógyszert szedni?

Mrs. Hillard a férfi arcát mustrálta.

– Talán megegyezhetünk. Tud táncolni?

– Csak egy kicsit.

Ez nem volt teljesen igaz: járt táncórákra, és a tanára kifejezetten tehetségesnek tartotta.

– Nagyszerű. Akkor maga lesz dr. A. partnere.

Rafe-nek úgy kiszáradt a szája, mintha homokot evett volna.

– És ha inkább vattacukrot készítenék?

– Azt a Jones fiúk szokták. – Mrs. Hillard felvette a kabátját. – Jó célt szolgál. A többi pár már évek óta együtt táncol, a családok nagyon lelkesek.

– Beszélek dr. Mastersszel – hallotta Rafe a saját hangját.

– Beírom magukat. Csak emlékeztesse dr. A.-t, hogy a könyvtárnak kell egy új gyerekrészleg. – Mrs. Hillard átvette a diéta- és mozgástervet, amit Rafe kinyomtatott neki, és az ajtó felé indult. – Örülök, hogy megismerhettem, dr. Bradstone.

– Majd kérjen időpontot a kontrollra hat hét múlva! – szólt utána Rafe. – És tartsa be az előírásokat!

– Az üzlet az üzlet! – nevetett Mrs. Hillard.

Rafe ekkor Annie halk nevetését hallotta a háta mögött. Megpördült, és keresztbe fonta a karját.

– Ez most valami teszt volt, dr. A.?

Annie-nek csillogott a szeme.

– Nem, nem az volt... nem igazán. Már egy éve próbálom rábeszélni, hogy vegye komolyan a vérnyomását. Reméltem, hogy a maga sármja hatni fog.

– Miért, van nekem olyanom?

Rafe csak tréfált, de nagyon szerette volna, ha Annie igennel válaszol.

A nő összeszorított szájjal állta a tekintetét.

– Szerintem pontosan tudja, hogy igen. Bejött a tervem?

Rafe mosolyogva meghajtotta a fejét.

– Alkut kötöttem vele. Megpróbálkozik egy diétával és egy mozgásprogrammal, és ha nem válik be, gyógyszert fog szedni.

– Csodálatos!

– Cserébe táncpartnerek leszünk az őszi karneválon, maga meg én. A hölgy keményen alkudozik. Annie döbbenten kimeresztette a szemét.

– Nem lehetek a partnere a szörnyek bálján!

Rafe-nek felszaladt a szemöldöke.

– Szörnyek bálja?

– Miért, maga minek hívna egy halloweeni jótékonyági bált? Az egész város megéljenzi a résztvevőket. Elbűvölő látványosság.

– A könyvtárnak szüksége van egy új gyerekrészlegre. – Rafe előrehajolt, és megpróbált nem tudomást venni Annie finom illatáról. – Ne kényszerítsen, hogy bevessem a sármomat.

Annie kinyitotta a száját, majd újra becsukta. Feszülten mosolygott.

– Sajnálom, Rafe, de nem táncolhatok magával.

– Jó célért tenné – győzködte Rafe.

– Igen, persze... – Annie ránézett, és az ajkába harapott.

– Vigyázzon, vérezni fog!

Rafe óvatosan végigsimított Annie ajkán a hüvelykujjával. A füle átforrósodott, ahogy bámulta őt.

Annie megérintette az ajkát, aztán szelíden rámosolygott.

– A könyvtárnak tényleg nagyon kell egy új gyerekrészleg – válaszolta. A csípője Rafe-et súrolta, ahogy berakott egy betegaktát az iratszekrénybe. – Évek óta nem táncoltam, de jó, hogy maga vállalta... Mondja meg Mrs. Hillardnak, hogy makacs vagyok. Biztos könnyen talál magának másik párt, szerintem sok rajongója szívesen táncolna dr. Bradstone-nal. Még akár el is árverezhetné a lehetőséget, úgy több pénzt gyűjthetne.

– Nem akarom, hogy licitáljanak rám!

Rafe nem akart semmilyen rajongót, ő Annie-t akarta. Lüktetett a testében a vágy, ahogy beszívta a levendulaillatát.

– Sajnálom, Rafe.

A férfi hátralépett, és megvonta a vállát, miközben átfutotta a következő beteg aktáját.

– Hát, ha nem, akkor nem. Addigra valószínűleg úgymint újra Los Angelesben leszek. Hülye ötlet volt.

Annie kinyitotta a száját, de Rafe nem maradt ott meghallgatni a mentegetőzését. Alaszkai tartózkodása határozott időre szól, ezalatt távol kell tartania magát Annie-től, és így is lesz. Nem fog bolondot csinálni magából még egy filmszárral.

3. FEJEZET

Rafe a vészjelző hangjára riadt fel álmából. Megdörzsölte a szemét, próbált tájékozódni. Honnan jön ez a zaj?

Felállt, és követte a hangot Annie szobájába. Az üres ágy mellett pirosan villogott a vészjelző. Mi történt?

– Annie?

Lesietett a lépcsőn.

– Leugrott az ágyról! – Az egyes vizsgálóból kétségbeesett zokogás hallatszott. – A fiúk emeletes ágyban alszanak, mióta hozzám költöztünk. Nem gondoltam, hogy...

– Lélegezz mélyeket, Maggie! Csak egy apró törés a könyökén – magyarázta Annie nyugodt hangon, amikor belépett.

A falon egy röntgenfelvétel lógott. Rafe nyilvánvalóan lemaradt az izgalmak nagy részéről. Miért nem ébresztette fel Annie? Végül is ezért van itt: hogy segítsen.

– Jonah most kap egy gipszet – mondta Annie.

Egy ötéves forma kisfiú nyöszörögve feküdt a kezelőágyon.

– Én akarok felül aludni! – jelentette ki.

– Nem, ott én alszom. – Egy másik kisfiú mogorván ásított a sarokban. – Otthon is hagyhattál volna, Maggie.

– Hétéves vagy, Chris, nem hagylak otthon egyedül.

– Anya mindig egyedül hagyott.

– Ne most, Chris. – Maggie felsóhajtott.

– Maga nem dr. Henkle – mondta Jonah erőtlenül.

– Dr. Bradstone vagyok, én segítek dr. A.-nak, hogy jobban legyél – felelte Rafe.

– Most jön a fontos kérdés – kacsintott rá Annie Jonah-ra. – Milyen színű gipszet szeretnél?

– Kéket – vágta rá Jonah.

Annie ásítva nyúlt a bélelőkötésért; láthatóan ki volt merülve.

– Majd én megcsinálom – mondta Rafe. Borzongás futott végiga karján, ahogy az ujszabók egymáshoz értek. – Nekem is volt kék gipszem, amikor annyi idős lehettem, mint a bátyád. Leestem az egyik barátom biciklijéről.

Jonah hallgatott, de Annie „köszönöm”-öt suttogott, és a falnak dőlt. Amíg Rafe a gyerek karját gipszelte, ő Maggie-vel beszélgetett. Amikor elkészült a gipsz, kikísérték őket Maggie kocsjához.

– Bocsánat, hogy ilyen későn jöttünk, dr. A. – Maggie sóhajtva bekapcsolta Jonah biztonsági övét. – Folyton kételkedem magamban. Olyan nehéz...

– Remekül csinálod. – Annie röviden megölelte, majd búcsúzóul intett nekik, és visszament az épületbe. Ásítózva zárta be az ajtót. – Bocsánat, hogy elfelejtettem kikapcsolni a riasztót.

– Semmi baj. – Rafe mosolygott és ásított, de nem tett egy lépést sem a szobája felé. – Azért vagyok itt, hogy segítsen. Hívnia kellett volna.

Kimerültsége ellenére Annie nem akart máris visszafeküdni az ágyba. Rafe alig szólt hozzá, amióta visszautasította a táncfelkérést; láthatóan meg volt bántva, és Annie rosszul érezte magát emiatt. Hiányoztak a könnyed beszélgetéseik, a viccelődés.

– Sokszor jönnek éjjel kettőkor? – kérdezte Rafe.

– Néha. A legközelebbi kórház majdnem három órára van, szóval ha valamit helyre tudok hozni...

– Hol van a fiúk anyja? Maggie túl fiatal, hogy két gyerekről gondoskodjon.

Annie bólintott.

– Az anyjuknak drogproblémái vannak, börtönben ül. Maggie húszéves, és most ő kapta meg az öccsei felügyeletét.

Rafe halkan füttyentett.

- Májjuk volt a srácoknak. A gyámügyi rendszerben nem jó felnőni.
- Szerencsések, de Maggie folyton azon aggódik, hogy olyan lesz, mint az anyja.
- Megértem – mondta Rafe. – Én sem tudom elképzelni, hogy valaha továbbadjam a génjeimet.

A szüleim katasztrófálisak voltak.

– Dehogysis!

Rafe felvonta a szemöldökét.

- Nem is ismeri őket.
- De *magát* ismerem.

Vagy legalábbis meg akarlak ismerni.

Annie-nek elakadt a lélegzete, amikor Rafe egyenesen rászzegezte csokoládébarna szemét. Látt benne a fájdalmat.

– A génjei ellenére okos és gondoskodó lett. Az én anyám sem volt olyan jó anya, de attól még egyszer majd szeretnék gyerekeket.

Alighogy kimondta, Annie máris visszaszívta volna ezeket a szavakat. Azért mond ilyeneket, mert fáradt, vagy azért, mert Rafe ilyen hatással van rá?

Nyelt egyet, és az órára mutatott.

- Aludnunk kéne még néhány órát.

Hevesen vert a szíve. Szeret Rafe közelében lenni, de most túl kialvatlan, hogy megbirkózzon ezekkel az érzésekkel.

A késői óra ellenére Rafe még nem akart elbúcsúzni Annie-től.

- Ki az a dr. Henkle? Rokona a pilótának és a feleségének, akik idehoztak? – kérdezte.
- Igen, a fiuk és egyben az üzlettársam.
- És most hol van?

Árnyék vetült Annie szemére, aztán megvonta a vállát.

- Liam sokat utazik. Ő látja el az eldugott helyeket.

– Blue Ash is eldugott hely.

– Nem igazán. Errefelé általában télen is járhatóak az utak, és repülővel is elérhetőek vagyunk. Vannak falvak még északabbra, ahol csak akkor látnak orvost, ha Liam odamegy.

- Akkor miért nem vesznek fel még egy orvost?

Annie szeme villámokat szórt.

– Mit gondol, miért jön Jenn? Liammel két orvost is felvettünk három év alatt, de október után egyik sem akart maradni.

– Sajnálom. – Rafe összerezett, amikor Annie elfordította a fejét. – Aggódok magáért – szaladt ki a száján. – Megérdemelne egy kis kikapcsolódást.

- Kikapcsolódást? – Annie vonásai ellágyultak. – Mint a karneváli tánc?

Rafe az ajtónak dőlt, és elmosolyodott.

- Igazából szabadságra gondoltam, de a tánc is jó módszer a stresszlevezetésre.

Annie zavartan félrenézett.

- Úgy hallom, van egy orvos, akinek partnerre van szüksége.

– Nemes cél érdekében lenne.

– Hát jó – mondta Annie. – Sajnálom, hogy kikosaraztam. Azt hittem, inkább táncolna egy rajongóval, mint egy kiöregedett színésznővel.

– Maga nem kiöregedett színésznő. – Rafe a füle mögé tűrte Annie egy hajtincsét. – Hanem egy okos, gondoskodó nő. – Rákacsintott, szerette volna megcsókolni, de félt, hogy a nő elhúzódná, ha csak megmoccan.

– Ha nem bánja, hogy be vagyok rozsdásodva, szívesen leszek a partnere... a *tánc*partnere. – mosolyodott el Annie.

Rafe-nek kihagyott a lélegzete, amikor Annie futólag megölelte, s közben haja az állához ért.

- És megígérem, hogy nem lépek a lábára. Köszönöm a segítségét. Jó érzés, hogy nem kell

mindent egyedül csinálnom.

Azzal eltűnt.

Rafe bosszúsan csukta össze a laptopját. Carrie ma három e-mailt küldött. Két videóinterjút is megpróbált ráerőltetni, és nem fogadta jól a visszautasítást.

Ráadásul elvesztett néhány tucat követőt a közösségimédia-oldalán, mert a korábbiakkal ellentétben már nem posztolgatott olyan szorgalmasan. És az is kellemetlenül érintette, hogy Dave, akitől a show-beli munkája függött, árgus szemekkel figyeli az oldalát.

– Minden rendben? – kérdezte Annie, miközben egy kekszet nyújtott oda neki.

– Persze.

Rafe beleharapott a kekszbe, és tekintetét a tányérra szegezte. Még el sem mondta Annie-nek, hogy az anyja az ügynöke.

– Holly barátnőm süti a legjobb kekszeket – magyarázta Annie. – Pár hete nyitott egy boltot a városban. Még nem sikerült elmennem hozzá, de szerencsére házhoz is szállít.

Átnyújtott Rafe-nek egy újabb kekszet, és rátette a kezét a kezére.

– Mi a baj?

Rafe végigsimított ujjával Annie kézfején, aztán kényszerítette magát, hogy elengedje. Szüntelenül sóvárgott az érintésére.

Annie az asztal fölé hajolt, és megkocogtatta Rafe orrát.

– Föld hívja Rafe-et!

Ő nevetve pislogott rá.

– Bocsánat, csak azon gondolkodom, mire táncoljunk.

Annie elpirult.

– Ne tereljen! Mi a baj?

– Semmi. – Erre Rafe véletlenül a nyelvébe harapott; káromkodott egyet.

Annie nevetve hátradőlt.

– Látja? Ezért nem szabad hazudni.

Rafe kiöltötte rá a nyelvét.

– Oké, igaza van.

– Tudom. Szóval? Mi a baj? Jó hallgatóság vagyok.

– Az ügynököm interjúfelkérésekkel bombáz, és mérges, mert nem válaszolok.

Annie a homlokát ráncolta.

– De miért nem akar interjút adni?

– Mert most itt vagyok.

Az interjúk növelnék az esélyét, hogy állandó munkát kapjon a *Dr. Dave*-ben, de mi van, ha a sajtó kiszimatolja, hogy kivel van Alaszka-ban? Dave garantáltan ráharapna a sztorira, márpedig Annie keményen dolgozott, hogy maga mögött hagyja Hollywoodot.

Annie megszorította a kezét.

– Bujkál?

– Miért bujkálnék?

A nő felvonta a szemöldökét.

– Mondjuk... öö... Vanessa Hutchinson miatt?

– Nem tudtam, hogy pletykalapokat is olvas.

– A kórház járat néhányat, én meg... – Annie elhallgatott és az ajkába harapott. – Sajnálom, Rafe. Tudom, hogy milyenek. Tudom, hogy nem csalta meg Vanessát.

– Honnan? – hajolt előre kíváncsian Rafe. Mert még azok is, akiknek elvileg ismerniük kellett volna őt, simán elhitték, hogy képes lenne bántani valakit, aki fontos a számára.

Hogy honnan tudja?

Annie Rafe-re meredt. Nem, ez az ember nem hűtlen típus; nem tudta volna megmondani, miért olyan biztos ebben, de biztos volt.

– Szerintem túl jó ember ahhoz, hogy ilyen becstelenséget tegyen. Vagy nincs igazam? – Visszatartotta a lélegzetét.

– Tényleg nem csaltam meg. – Rafe kifújta a levegőt, a vállában kissé oldódott a feszültség. – De Vanessának nem érdeke, hogy tisztázza a dolgot, én pedig nem akarok válaszolni a kérdésekre.

– Sajnálom. Hollywood mérgező tud lenni.

Rafe nevetett.

– Itt legalább nem kell aggódni ilyesmi miatt – válaszolta. – Tökéletes hely, hogy mindent magunk mögött hagyjunk.

Annie felállt, és a kihűlt tea maradékát a mosogatóba öntötte. Amikor megfordult, Rafe mögötte állt.

– Köszönöm, hogy a jót látja bennem.

Annie gondolkodás nélkül átölelte. Rafe izmos karjai köréje fonódtak, és Annie csak bámult rá. Egészen közel volt egymáshoz az ajkuk... Rafe mellett olyan érzések éledtek újra benne, amiket Blake halála óta elveszítettnek hitt.

Ha most nem mozdul innen, akkor meg fogja csókolni.

De Rafe elengedte, és Annie lélekben sírva fakadt. *Gyáva!* Az elméje azt kiáltotta, hogy szaladjon vissza a karjaiba, de a pillanat már elillant.

– Segít este a közösségi házban? – kérdezte.

– Persze. Gyakoroljuk a táncot?

– Neem: festünk! Szóval olyan ruhát vegyen fel, amit nem sajnál.

– Rendben. – Rafe habozott. – Annie?

A nő felvonta a szemöldökét.

– Ma este táncolni is fogunk – jelentette ki Rafe.

A közösségi ház előszobájában fényképek lógtak az itt rendezett játékokról, grillezésekről és táncházakról. Az egyik képen Annie volt látható térdig érő fekete ruhában, zöld harisnyában és hegyes kalapban.

– Aranyosan néz ki boszorkányként.

– Köszönöm. Mind a négy őszi karneválon ebben voltam.

– Maga szerint kitesznek rólunk egy képet, ha megnyerjük a táncversenyt? – kérdezte Rafe. Jó lenne tudni, hogy marad-e valami utána Blue Ashben, ha visszatér Los Angelesbe.

– Ami a versenyt illeti... – kezdte Annie.

– Nem-nem! – szakította félbe Rafe. – Igenis gyakorolni fogunk, ha ezzel végeztünk.

Annie meglökte a csípőjével, és átnyújtott neki egy ecsetet, aztán hozzáláltak a tucatnyi halloweenfigura megfestéséhez. Egy darabig némán dolgoztak a szellemeken és boszorkányokon, aztán Rafe így szólt:

– Azért fura, hogy ideköltözött. Hogy hátat fordított Hollywoodnak. Annyian vágnak a csillogásra, a népszerűsége...

– Maga élvezi a színészkedést?

– A *Dr. Dave Show*-nak nem sok köze van a színészethez... de igen, élvezem. Része vagyok az emberek életének. Egy pszichológus valószínűleg azt mondaná, hogy valami hiányt akarok betölteni a lelkemben.

– És úgy van?

Annie sűrű szeme érdeklődve fürkészte Rafe arcát.

– Lehet. Az anyám... – Rafe köhintett – ...hát, nem igazán kaptam tőle figyelmet. Biztos ezért élvezem a kapcsolatot a rajongókkal. Ők dr. Bradstone-t, a sikeres orvost látják, aki tanácsokat ad, és nem a magányos, otthontalan gyereket. Meg szeretek is reflektorfényben állni.

– Nincs abban semmi rossz, ha az ember reflektorfényre vágyik – mondta Annie, és az ajkába harapott. – A rajongói az igazi énjét látják: maga *tényleg* sikeres, tehetséges, kedves orvos. Ha a közönség látja ezt, akkor magának is látnia kell.

Rafe a karjába akarta venni és magához szorítani. A fülébe súgni, milyen sokat jelentenek neki